

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਹੋਣ , ਬਾਪ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀ ਸਭ ਥਕਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਿਹੜੀ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਕਰਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ - ਸੁਣਾ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 2. ਯਾਦ ਨਾਲ ਵੀ ਬੱਚੇ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਸੱਚੀ ਵਿਸ਼ਰਾਮਪੁਰੀ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। 3. ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਥਕਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਾਲ ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਉਵੇਂ ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਦਾਦਾ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ, ਇਹ ਹੈ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਬਾਪ ਕੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੇ ਬਗ਼ੈਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਸ ਵਕਤ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਓ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਪਤਿਤਾਂ ਦੇ ਬੁਲਾਵੇ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪੁਕਾਰੇਗਾ। ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਜੋ ਸਦਾ ਪਾਵਨ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪੂਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹਨ, ਧਨ ਮਾਲ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸੂਰਗ ਇਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਿਵੇਂ ਮੰਨਣਗੇ? ਕਲਯੁਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਸਮਝਣਾ - ਇਹ ਵੀ ਬੇਸਮਝੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਜੜਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ - ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋ? ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਜਦੋਂ ਖੁਦ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਨ ਉਦੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਣ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੱਜਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਅਧਾਕਲਪ ਦੀ ਜੇ ਉਲਟੀ ਮਤਾਂ ਭਰੀਆਂ ਹੋਇਆ ਹਨ ਉਹ ਕੋਈ ਜਲਦੀ ਭੁੱਲਦੇ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਥਾਰਤ ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਤਾਕਤ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੇਦਾਂ - ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਧਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਹੋਰ ਹੀ ਵਿਗੜਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਕਿਵੇਂ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗੇ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ 84 ਜਨਮ ਦੇ ਬਦਲੇ 84 ਲੱਖ ਜਨਮ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਤਾ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਬਗ਼ੈਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਰੇਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੇ ਇੱਕ - ਦੋ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਦਰ - ਦਰ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਦੇ - ਡਿੱਗਦੇ ਪੱਟ ਪੈ ਗਏ ਹਨ, ਸਭ ਤਾਕਤ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਜੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਥਾਰਤ ਜਾਣ ਸੱਕਣ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਹੋਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀ ਸਭ ਥਕਾਨ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਪੂਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਇੱਥੇ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਬਾਪ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਕਿੰਨਾ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਤਲਬ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ। ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਥੱਕਕੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਿੱਥੇ, ਕੋਈ ਕਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਦੇ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਉਸ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸਮੈਂਟ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਕੇ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਰਿਫ਼੍ਰੇਸ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵੀ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਸੂਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ - ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਸ ਵਰਸੇ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਨਵੀਂ ਸੂਰਗ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਰੱਚਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਾਪ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ, ਧਨ ਆਦਿ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਹੀ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਕਿੰਨਾ ਥਕਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਨਮ -

ਜਨਮੰਤ੍ਰ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਇਕਦਮ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਏ ਹੋ, ਇਹ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਸੋਚਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿਤੇ ਜਾਦੂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਰੇ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਜਾਦੂਗਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਬਰੇਬਰ ਜਾਦੂਗਰ ਹਾਂ। ਪਰ ਉਹ ਜਾਦੂ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਭੇੜ - ਬਕਰੀ ਬਣ ਜਾਣ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਰਿੜ੍ਹ ਮਿਸਲ ਹਨ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਤਾਂ ਹੈ ਸੁਰਮੰਡਲ ਦੇ ਸਾਜ਼ ਨਾਲ.....ਇਸ ਵਕਤ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਰਿੜ੍ਹ - ਬੱਕਰੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇੱਥੇ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਦਾ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਕਲਪ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਚੰਡੀਕਾ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ? ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਦੇਵੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਸੁੰਦਰ ਨਾਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁਗੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਛੀ - ਛੀ ਟਾਇਟਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕੀਏ, ਕਰਤ ਨਾ ਲਾਗੀ ਵਾਰ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ, ਦੇਵਤਾ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਰਾਜ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੀਟੀ ਵਰਲਡ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਊਮਨ ਵਰਲਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਨੂੰ ਸੋਝਰਾ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਅੰਧਿਆਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਸੋਝਰਾ, ਭਗਤੀ ਹੈ ਅੰਧਿਆਰਾ। ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅੱਗੇ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਅਰਥਾਤ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਵੀ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਨਾਸਤਿਕ ਸੀ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਹੈ ਅਸਲੀ ਅਵਿਨਾਸੀ ਬਾਬਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਸ੍ਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ, ਗੁਪਤ ਗਿਆਨ ਆਤਮਾ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਮੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਗੁਪਤ ਬਾਪ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਓ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਦੀ ਤਾਕਤ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਜਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਕੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਵਿਨਾਸੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜੇ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਦਾ ਹਰਸਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਮਨੁੱਖ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਣ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਵੇਖੋ। ਉੱਥੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਸਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫੇਰ ਕਿੰਨਾ ਵਸਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਟੁਕੜੇ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਮੁਨਾ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਹੀ ਪਰਿਸਥਾਨ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਕਿੰਨੀ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ੋਭਾਮਾਨ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ। ਨੈਚਰਲ ਬਿਊਟੀ ਸੀ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰਾ ਚਮਤਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਸੀ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ - ਤਲਾਬ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਕੀ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਪਰੀਆਂ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਝੂਠੇ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਲੱਖਾ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦੇਣ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਸਭ - ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਅਭੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ - ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਪਾਰ੍ਵ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਐਕਟਰਸ (ਆਤਮਾਵਾਂ) ਆਪਣੀ ਐਕਟ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਬਹੂ ਸਾਰੀ ਐਕਟ ਫੇਰ ਤੋਂ ਰਿਪੀਟ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਸਹਿਤ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਹ (ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ) ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਸਕੂਲ ਨਹੀਂ ਜਿੱਥੇ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਦੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸੱਕਣ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜਿਵੇਂ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹਾਂ ਜੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੀ ਗੁਪਤ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ। ਸਕੂਲ ਜਾਂ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਵੇਂ। ਹੈ ਕਿੰਨੀ ਗੁਪਤ, ਪਰ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਉਨ੍ਹੀ ਹੀ ਫੈਸਿਲਿਟੀਜ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਪੱਟ ਤੇ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਭਾਵੇਂ ਪੱਟ ਤੇ ਬੈਠੇ, ਭਾਵੇਂ ਤਖ਼ਤ ਤੇ, ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਖੱਗੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਰਹੋ ਕਿ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਦ ਜਾਕੇ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿੱਥੇ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ ਕੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਲੈਕਿਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣ

ਗਿਆ, ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਗਿਆ ਫੇਰ ਬੈਰਿਸਟਰੀ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਕੀ? ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਐਕਟਰ ਦਾ ਪਾਰਟ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਬਹੂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।
2. ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਖੱਗੀਆਂ ਮਾਰਣੀਆਂ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਂਗੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਸੁਖਮਈ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਭਵ : ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਹੀ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਜਨਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੁੱਖ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਮਤਲਬ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਸੁਖਮਈ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਭਾਵੇਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਵੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮਾਸਟਰ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਬਣ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਸੁੱਖ ਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੇ ਸਾਧਨਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵੈਰਾਗ ਵਿ੍ਤੀ ਹੈ।
